

СЛАВИЦА ГАРОЊА

ПЕСМА МЕСЕЧЕВЕ КЋЕРИ

Кћи сам Матице,
директна потомкиња
Велике Мајке са хиљаду дојки,
из рода пчела

Леворука сам и
род ми потиче са
Крита

Припадам Месечевој ноћној
страни
И обожавам коње

Лепота је мој закон
и не подносим мушке системе
(државе, новац и профите)

Знам да је био велики
Рат
Била сам у њему
са *йелекусом* на гривастом коњу,
Откривене дојке

Толико пострадах од тада,
након пораза,
Пуна ожиљака
од читавог ланца очева, стричева, браће
и мужева, шефова, тирана и возача,
мушких хорди и чопора навијача,

ратника с перјаницама и дружина ловаца
Али не поклекох никад.

Преко трња и коприва
подерана и крвава
Ишлазила увек на чистину!

Јер у мени, као над мојим коњима
борави *хиџеја*.
Моћ љубави, да њом све постижем,
уместо силом и ратом

Педесет четири су ми лета,
а тек сад схватих ко сам.
Свет је површина по којима трагамо
за знацима божанства

И сећам се:

У најдубљој тами, на почетку
Била сам
неолитска богиња
са црвеном косом,
На трону крај велике реке, шуме и мора
потом
Господарица, амазонска краљица,
на коњу, са двосеклом секиром,
Антиопа,
што пребеже Тезеју из љубави,
И пострада!

Онда, вила из облака
што бежи из кола
брака,
Миленијумима робиња
ткаља, извороноша, мајка по збеговима,
крај оцака слушкиња,

Угажена петом кад год сам подизала главу,
идући за својим послушањима и обредима
(то је већ у овом телу)
Закована са хиљаду обруча, од звезда и планета,
хороскопа и бројева,
раскидала један по један, попут
Баш-Челика

Ослобађала се судбине, заобилазила је,
лутала и бежала, тек присећајући се ко сам
увек Сама.
Имам хиљаду моћи
(а не користим ниједну)
Већина живота је прошла док сам дошла до тога

Смрт је дефинитивна мудрост
и зато се тако слабо сналазим у овом
Изокренутом поретку

Од када је све прешло с оца на сина,
од давнина,
кад насташе закони соларних јунака,
И од када је Бог мушког рода,
влада закон насиља
Отимају се територије и померају међе
Тлачи јачи слабијег,
Народи народе,
Господари слуге и робове,
Религије друге религије,
А мушкараци жене,
отимајући их и водећи из њеног рода, у туђе племе.

И откад је погажена светост материнства
и Мајке Земље
Од Ореста са Делоса¹, до Слобоштине²,
Владавина је Зла,
А земља једна *голина йлача*,
И велика превара

И гле, одједном, свет гледам другим очима,
Сажаливо, јер је одавно изгубио своју суштину
(јер не знају ништа и срљају у своју пропаст),
Као господарица поданике,
јер то сам одувек била
И све одједном знам:

¹ Делос (Бахофен): свештеници са Делоса нису дозволили искрцавање Оресту на Делос, јер је, убивши мајку, повредио саму Мајку Земљу, па би својим стопалом оскрнавио и ово свето острво.

² Слобоштина – село у Западној Славонији, где су 16. августа 1942. усташе побацале у пет дубоких бунара преко девет стотина искључиво жена и деце (избеглица са Козаре), али и Срба из околних села.

Трака ми око косе (а у коси је моћ!)
Ја, господарица припитомљених животиња,
Запретачица ватре, чуварка огњишта,
прве скуване хране у
Посуди од глине, са великим очима,
коју сам створила сама
и обојила кичицом у окер,
украшавала урезима,
у менадрима, са линијама вода и живота,
Ја, утешитељица, неговатељица и биљарица
која је лечила свет од отрова
У том улешшавању и подизању живота и деце,
стварала сам овај свет
и уживала
у својој колиби од трске, са исплетеним лежајима,
ткаља за разбојем,
близу великих вода
у слободи, без свести о времену и злу

Узимала по жељи љубавника,
на постељи од биља,
који је постао отац мојих кћери,
Којима сам се остварила и које ће ме наследити

И сад сам тек прогледала – коначно слободна,
Раскована,
Ја владарка, јер то сам одувек била,
Гледам сад као робове оне,
који су мислили да су ми господари,
Онако како су они (пре)дуго гледали мене
спуштајући ме до нивоа детета – а у детету је суштина!

Доћи ће опет наше доба,
Јер тамо остаде рај
И то беше Златно доба
Које изгубисмо и за којим непрекидно чезнемо,
Сан о мајчиној утроби,
Меду и млеку
Записан на критском диску,
А још непрочитан!

И доћи ће поново наше доба
заједница велике Матице,
Црвенокосих богиња, краљица на коњу,

Рукоделања уместо машина,
Доба ткаља и уметника,
Песника и приповедача,
И нових, невиних градова, без опкопа и утврђења,
Украсених скерлетним капијама,
окожених храмовима и гајевима.

Јер, сад знам ко сам:
Дијадема ми на челу,
Златна пчела-копча на грудима,
Сребрна гривна на левој руци,
Љубичаста је моја боја
И знам ко ми је преткиња

И сада тек, сестре моје Амазонке,
Припаднице лунарног календара,
Месечеве кћери,
распршене по кањонима улица велеграда,
у туђој одећи – која није од
наших обичаја,
сатрте и протеране у подсвест,
Пробуђена, видим нови свет,
који се пред нама открива.

Кћи сам Матице,
Прва потомкиња Велике Мајке,
Месечева страна ме води,
Леворука сам и
обожавам коње.
Род ми потиче са Крита.
Двојка је моја цифра
Свемудрости,
са Тројком даје савршенство,
Петицу

Материнска линија живи кроз мене,
Прамајка је моја мајка,
Научи ме свему мајчина Мајка,
А настављам се кроз Ђерку

Коначно Слободна, то спознах
На Светој Стени,
Овога Лета,
Понад три стотине мермерних степеница